

¿L'Iran és una amenaça?'

RAFAEL VILASANJUAN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 28.02.09

Sembla que només dues realitats defineixin l'Iran: la radicalitat del seu règim teocràtic i la idea que s'acabi convertint en la principal amenaça nuclear. Cap d'aquestes dues percepcions és errònia, però tampoc cap és completament certa.

La República Islàmica, amb la seva imatge d'homes barbuts i dones en xador, és una realitat, encara que al carrer, la majoria dels joves porten texans i samarretes i les dones tempten la norma endarrerint cada vegada més el mocador al cap. La diferència és encara més evident a les cases, on es poden trobar des de famílies liberals fins a conservadores molt més radicals que la imatge que pretén projectar el règim. Els iranians són xiïtes, opositors implacables. Com escrivia Kapuscinski, a diferència d'altres corrents, s'adonen que poden ser musulmans sense pertànyer al règim; més encara, que poden ser-ho a l'oposició, cosa que els converteix fins i tot en millors musulmans.

L'altra gran amenaça, la nuclear, també és certa. Però encara que aquesta setmana l'informe de l'OIEA ha tornat a aixecar la sospita que el règim dels aiatol·làs és a un pas d'aconseguir la bomba, és probable que la decisió estratègica no estigui ni tan sols presa. Ara com ara no hi ha proves que el programa nuclear s'acabi convertint en una arma destructiva. Tot i així, la possibilitat que l'arsenal acabi en mans de terroristes islàmics és molt més evident al Pakistan, on ja existeix.

Sens dubte tots voldríem veure les amenaces resoltes però, després de 30 anys de silenci oficial entre l'Iran i els Estats Units, iniciar el diàleg per aquests assumptes no hauria de ser l'estratègia. El suport de l'Iran és imprescindible per negociar amb Hezbol·là al Líban i Hamàs a Gaza, per estabilitzar el sud de l'Iraq i fins i tot per intentar desgranar solucions al veí Afganistan. ¿Algú en dóna més? El diàleg no serà fàcil, però potser començant per les oportunitats, l'amenaça serà cada vegada més petita.